

TeenBookTo

**Андрій
Кокотюха**

**МИСЛИВЦІ
ЗА ПРИВИДАМИ**
ПОЛЮВАННЯ НА ЗОЛОТИЙ КУБОК
МИСЛИВЦІ ЗА ПРИВИДАМИ
СОБАЧІ КЛОПОТИ
НЕБЕЗПЕЧНА СПАДЩИНА

Харків
«Фоліо»
2017

1. Безвихідне становище

Денис Черненко «тонув».

Він ішов на дно швидко і стрімко, мов рибальський гумовий човен, пробитий гострим шматком прибережного корча. Потопав, наче найбільший у світі корабель «Титаник» серед нічного океану під час свого першого і єдиного рейсу. Гинув на очах у двадцяти хлопців та сімнадцяти дівчат.

Ніби навмисне, з початком нинішнього березня жоден із однокласників не захворів, як це завжди траплялося. Сьомий «А» зібрався в повному складі, й тепер тридцять сім пар очей дивляться на того, кому не пощастило. І в жодних очах не прочитати співчуття потопуючому.

— Ну, Черненко, ми всі тебе слухаємо, — підбадьорив носатий історик. У голосі вчителя Денис так само нічого втішного не почув. — Розкажи нам щось цікаве.

— Не знаю я нічого цікавого, — буркнув хлопець, стоячи біля дошки обличчям до класу і переминаючись із ноги на ногу.

— А мені здавалося, що історія — цікавий предмет, — історик зробив вигляд, що здивувався.

Хтось із однокласників про всяк випадок реготнув.

Прикро ось що: проти історії Денис справді нічого особливого не мав. Часом йому було навіть цікаво слухати розповіді вчителя про різні там бої та переможні походи князів та королів. Правда, коли той говорив про сварки князів між собою, Черненко байдуже дивився у вікно або обережно починав гортати якийсь новий журнальчик. Про футбол і машини хлопцеві в такі моменти було читати цікавіше, ніж про якусь там феодальну роздрібненість.

Ні, історія — нормальний предмет. Та й історик у них не такий вже занудний. Є гірші предмети. Візьміть хоч алгебру. Або

літературу — там постійно змушують вчити щось напам'ять. Може, Денис і вчив би. Тільки всі ці віршики чи шматки класичної прози йому видавалися зовсім нецікавими.

Історія — то інша справа. Всі ці давні воїни, богатирі-ратники, чимось подобалися Денисові Черненку. Він уявляв, скільки треба сили, аби підняти ковані мечі та довжелезні списи. Алгебра з її квадратними коренями князівським дружинникам точно не потрібна. Але ж історик зараз не про битви його запитує. І не просить пояснити, чому богатирі мусили займатися спортом...

— Предмет нормальний, — погодився Денис із учителем, аби лиш не мовчати ганебно.

— О, це вже прогрес! — історик пройшовся у Черненка за спиною, заклавши руки за спину, і зайвий раз нагадав чаплю. Його в школі так і дражнили: Чапля. — Значить, я не дарма вам намагаюся щось розповідати. Але, — його худий палець націлівся на стелю, — я все це не вигадую. Підручники теж складають мудрі люди. Тільки і вони нічого не вигадують. Історія, Черненко, залишається в документальних літописах та героїчних епосах. Особливо це стосується історії Київської Русі кінця десятого—початку одинадцятого століття. Тому, — вчитель повернувся на своє місце, вмовився за столом, підсунув до себе класний журнал, — мені хочеться почути від тебе, Черненко, ім'я хоча б одного героя того часу.

— Людина-павук! — вигукнув із задньої партії Ігор Нещерет. Тепер клас вибухнув реготом дружно.

Історик зробив вигляд, що не звернув уваги на цей вигук.

— Мені здається, Черненко, ти трошки подумаєш і скажеш всім нам, хто був героєм народного епосу, який оспівував боротьбу русичів з ордами кочівників. А хто такі кочівники, нам скаже Нещерет.

2. Ілля Муромець і Конан-варвар

Під хихотіння класу дотепник підвівся і затинаючись промимрив:

— Ну, кочівники... Вони той... кочували... Вели переважно кочовий спосіб життя, — старанно наморщивши лоба, продов-

жив: — Кочівниками були монголо-татари. У них було велике військо, і це військо постійно нападало на Київську Русь, грабуючи її і беручи в полон жінок та дітей...

Поки Нещерет говорив, а історик із непідробною цікавістю його слухав, Денис почав стрибати жадібним поглядом по обличчях тих, хто сидів на перших партах. Йому потрібна була підказка. Соломинка, за яку готовий схопитися будь-який потопаючий.

Цю соломинку міг кинути лише Білан.

Максим Білан сидів якраз за першою партою у першому від дверей ряду. Цей зубрило робив вигляд, що нічого не відбувається. Правильно, викликали ж не його, чого б йому ото паритися. Він точно знає все про ті дурнуваті епоси.

Ніби відчувши на собі пекучий погляд Дениса й немов прийнявши сигнали, котрі той посилав, Максим подивився на нього і навіть кивнув: чого, мовляв, треба? Черненко напружив м'язи обличчя, вирячив очі і кілька разів гойднув головою, ніби кажучи йому: йди, мовляв, сюди. Насправді такий знак явно натякав: «Підказуй, дурню!»

Нещеретові, як це часто бувало, починала лестити загальна увага. Він узагалі хотів бути артистом та постійно виступав із якимось номером на концертах шкільної самодіяльності. Точно має талант, паскудник: про що б не починав говорити, яку б лободу не молів — заслухаєшся.

Це давало Денисові Черненку додатковий виграш у часі. Він знову кивнув Максиму Білану, що означало нетерпляче: «Ну! Давай!»

Білан знизав плечима і розвів руками. Ага, це в його стилі: сам, мовляв, викручуйся.

Черненко зробив звірське обличчя і показав Білану кулака. Навіть зобразив боксерський удар для більшої переконливості. Та ще й ногою тупнув.

Ось як із такими грамотними треба! Злякався, слабак! Подався вперед, щось шепоче. Глянувши одним оком на Чаплю, Денис зробив півкроку в бік Максима, трохи нахилився, аби краще чути.

Є!

Все в порядку. Не соломинка, а ціла колода. І як же він міг забути про цього героя! Тепер все, тепер він готовий заробляти свою позитивну оцінку.

— Добре, з жорстокістю кочівників усе зрозуміло, — зупинив тим часом учитель Ігоря Нещерета. — Сідай поки. Тепер, Черненко, тобі лишається дуже просте завдання. Назви всім нам хоча б одного героя народного епосу. Воїна, який давав відсіч кочовим племенам, загарбникам давньоруських земель. Можеш назвати?

— Так я вже згадав, — поважно мовив Денис. — Просто з голови вилетіло.

— Отже? — заохотив його Чапля.

Гордо глянувши на клас і навіть підморгнувши своєму рятувникові Білану, Черненко промовив:

— Конан-варвар!

Хотів продовжити. Не дали.

Всі слова, які готові були зірватися з язика, потонули в дружньому несамовитому реготі. Не стримався навіть сам історик, затрусивши від сміху своїми худючими плечима.

Денис розгублено глянув на Максима. Але той тішився не просто разом з усіма. Він реготав найбільше з усіх.

— Тихо, тихо! — нарешті заспокоїв усіх учитель. — Ну, що ж, Черненко, версія дуже оригінальна. Ми всі думали, ти нам хоча б про Іллю Муромця розкажеш. Але в тому, що ти сказав, є нове свіже слово...

Чапля міг би кепкувати з Дениса ще довго. Тільки від остаточного потопання хлопця врятував дзвінок. Починалася велика перерва.

3. Сутичка на великій перерві

Ніби нічого не сталося, Максим Білан вийшов у коридор з величезним яблуком у руці.

Денис Черненко дивився на того, хто, виявляється, або був, або раптом став його найбільшим та найлютішим ворогом. Хлопці проходили повз невдачу, плескали по плечу, щось говорили про четвертого руського богатиря Конана Денисовича. В інший час та за інших обставин Дениско або відповів би жартом, або поліз битися. Але ніхто з дотепників не винен.